

Дуже добра книга казок про ведмедика Ташика

Валентина Басан

Присвячується моїй подрузі НаТАШІ Ларіній.

Передмова.

Надія, Віра і Любов – це три зірочки, які ведуть людину, починаючи з самого першого його дня народження. Вони світять і сяють, висвітлюючи життєвий шлях. На жаль, цей шлях іноді буває складним і тернистим для великих і для маленьких.

Чому?

Я мільйон разів задавала це питання собі і іншим, але ніхто не знає на нього відповідь. В основному, всі розводять руками і відповідають: без поняття.

Я написала ці казки для всіх дітей на землі. Єдине, чого я хочу, щоб хворі дітки одужували, а здорові не хворіли. А ще щоб ці казки несли доброту, любов і надію всім, хто їх потребує. Ці казки розповідають про страх, про важливу роль сім'ї і друзів в житті кожного без винятку, про силу волі і духу, про те, що ніколи не треба здаватися, а вірити лише в найкраще.

Дорога НаТАША!

Без тебе не було б ці трьох чудових казок, на створення яких ти мене надихнула. Ти-справжній герой, прямо як в цих казках. Я бажаю тобі здоров'я і сил на довгі роки. У тебе попереду ще багато доброго, цікавого і важливого. Я бажаю, щоб твої проекти були успішними, а нові ідеї ніколи не закінчувалися.

З повагою і любов'ю,

Автор.

Казка 1.

Як ведмедик Ташик у лісі загубився.

Ведмедик Ташик крокував по лісі, наступаючи лапками на густий килим з голок, шишок і маленьких ягідних кущиків. Ліс був великий і темний, а ведмедик зовсім маленький. Він піднімав вгору носик і принохувався до повітря, щоб визначити, де ж живе його сім'я. Він заходив в густу і темну гушавину все далі і далі від рідного, світлого і сонячного узлісся, де був будиночок його великої і дружної сім'ї.

Ведмедик Ташик прислухався і притиснув вуха до голови. Страшні і чорні крони дерев скрипіли, як гіганти з великими ялиновими лапами. Крихітний ведмедик підбіг до пеньочку і сховався за ним. У лісі починалася справжня гроза і ведмедик затремтів від холоду і страху. Вітер розгойдував височенні дерева з боку в бік зі страшними звуками. Ташику здавалося, що на його пеньочок впаде одна зі старих і товстих сосен, яка сипіла і скрипіла, як прабабуся Ташика. Він закривав очі лапками і схлипував, витираючи сльози на маленьких оченятах.

— Мам! Мам! — Ташик відчайдушно кликав маму, бо завжди знав, коли страшно мама захистить його від будь-якої небезпеки.

Одного разу ведмедик звалився з берега прямо в вируючу річку, яка несла його потоком прямо на камені. Ташик відчайдушно бив лапами воду, але не міг виплисти на берег, до нього було занадто далеко. Ще трохи і Ташик би розбився об скелясті кручі, але хтось схопив його за шкіру і потягнув до безпечного пологого берега. Це була найсильніша і найсміливіша в світі мама. Ташик обійняв маму за шию, а вона суворо покарала Ташика, залишивши ввечері без меду і малини. Але ведмежа не сердився, він знав, що мама любить його і дуже злякалася, що він потоне.

А ще мама читала йому на ніч казки про горщик каші і про ягідну галявину. Це були улюблені казки ведмедика. Він уявляв, як знайде горщик каші і буде їсти її лапками, а каша в горщику не буде закінчуватися. А ще він мріяв знайти галявину, де буде багато червоних, солодких і соковитих ягід. Він буде збирати їх лапками прямо собі в рот.

Блиснула блискавка і в чорному лісі стало світло, як вдень. Ведмедик побачив біля пеньочка за яким ховався, велике дупло і побіг до нього. Гуркіт грому з тріском розірвав небо і землю. Ташик стрімголов вкотився в дупло, перед тим, як почалася страшна злива. Великі краплі стукали по стовбурах дерев, змиваючи листя і слабкі голочки.

— Ти хто? — запитали звідкись із глибини дупла.

— Я — ведмедик Ташик. А ти хто?

— Мене звуть Абрикоска, тому що я — руда.

Зашуршали листя і перед Ташиком спочатку з'явився величезний хвіст, потім і сама Білочка. Вона посміхнулася і простягнула ведмежаті горішок.

— Не бійся, дощ не може йти вічно.

— Спасибі, а я не боюся, з чого ти взяла? Ну може бути зовсім трішки. Особливо коли грім гримів.

Ташик взяв горішок і почав гризти шкаралупу, щоб витягти серединку.

Вони гризли горішки і базікали з Абрикоскою, поки дощ не закінчився.

— Спасибі тобі, Абрикоска!

— До побачення, Ташик, ще побачимося!

Ведмежа помахав своєму новому другові і попрямував далі, в пошуках виходу з цієї темної і страшної хащі.

Після грози в лісі було сиро і прохолодно. На гілках висіли перлинні краплі, які не

поспішали падати на землю. Ташик зауважив, що після дощу щось змінилося, але він не міг зрозуміти, що ж саме. Пройшовши лісом ще якийсь час він таки зрозумів у чому справа.

Гриби.

Вони лізли з-під землі прямо на очах у Ташика.

Їх капелюшки спочатку були дуже маленькі, але потім ставали все більше і більше, перетворюючись на справжні парасольки від дощових крапель. Особливо красиві були червоні гриби. Їх капелюшки були найпомітніші і найяскравіші в темно-смарагдовому лісі. Ведмедик зацікавився такою невимовною красою і присів поруч з цілим сімейством червоних капелюшків, щоб помилуватися ними.

— Цікаво, а вони смачні? Пробурмотів Ташик, згадуючи мамині супи з грибами і корінням, і облизнувся. Після горішків, якими пригощала Абрикоска, пройшло багато часу. Ведмедик неабияк зголоднів і поглядав на апетитні червоні капелюшки грибів, які нагадували йому червоні ягідки.

Він простягнув лапку і зірвав найбільшу і соковиту капелюшок.

— Гей! А ну-ка, викинь нехайно!

Перед ним стояв величезний сірий вовк, який безшумно підійшов до маленького.

Ведмедик ташик злякано випустив грибний капелюшок з рук і позадкував назад.

— Вибачте, я не знав, що це ваші гриби!

— Не мої, а відьмині. Не можна їх їсти ні дітям, ні дорослим, зрозумів? Он струмок збігає лапи вимий, щоб отрута не вбралася.

Ташик прополоснув лапки і попив водички з струмка, в животику зрадницьки заурчало.

Величезний вовк підійшов ближче. Він вже не був таким страшним, його сива голова була вся в шрамах, але очі дивилися з посмішкою.

— Пішли на ту галявину, горе голодуюче! Дивись хоч ці ягоди і називаються вовчими для ведмежат, вовченят і лисенят – це смачна і корисна їжа, багата вітамінами, мої діти постійно роблять набіги в ці місця. А отруйні мухомори я їм суворо заборонив чіпати, вони і так багато звірів в нашому лісі погубили.

Ташик збирав лапками грона синяво-чорних ягід і закидав собі в рот. Солодкий сік тік по лапках і по мордочці. Наївшись, Ташик запитав у вовка, чи знає він, як вийти з хащі.

— Іди в ту сторону і нікуди не звертай. Вийдеш до річки, йди вздовж берега до величезного старого дуба. Там і закінчується темна гущавина.

Ведмежа подякував спасителю і рушив у дорогу. Він співав пісеньку, яку вони вивчили разом з мамою про друзів, з якими не страшно в самому темному лісі.

Гущавина вже була не такою чорною і лякаючою. Ведмедик Ташик знав, що в цій гущавині у нього є друзі, які допоможуть і не залишать в біді. Він обходив оманливо красиві мухомори, а ось вовчими ягодами по дорозі до річки ласував, як справжній ласуна.

Нарешті він побачив верхівку старого дуба, вона вітала його здалеку, як доброго

друга, ворущачи листочками. Ведмедик прискорив крок і побачив, що під дубом плаче його мама. Ташик кинувся до неї з усіх лап, збиваючи на шляху кущики і лісові квіточки.

— Мама! Мама!

— Ташик!

Ведмедиця почула крик улюбленого чада і кинулася назустріч.

— Мамо, я був у такій страшній гущавині, я заблукав, я шукав чарівну галявину ягід, як у нашій казці, я зустрів Абрикоску, потім мухомор і старого вовка, а ти знаєш, що таке вовчі ягоди? Я сам вибрався з хащі.

Ташик тараторив мамі, не замовкаючи, а вона посміхалася і міцно тримала його за лапку. Вдома його чекав сувороза розмова з татом, бабусею і дідусем, які шукали його разом з усіма родичами вже кілька днів. Але коли сім'я дізнається, що Ташик сам вибрався з темної і страшної хащі, вся сім'я захотів і буде розпитувати хороброго ведмедика ще довго, як йому вдалося знайти дорогу додому.

Казка 2.

Як ведмежа Ташик допоміг своєму другові знайти дорогу додому.

Сьогодні день був особливо сонячним і теплим. Ташик прийшов полежати на свою улюблену галявину недалеко від його рідного барлогу. Сонечко пригрівало і Ташик перекинувся на інший бочок. Він любив лежати на цій галявині, тому що поруч з нею був найбільший малинник у всьому лісі.

Вперше це чарівне, ароматне і солодке місце показала йому мама. Вона привела сюди Ташика зовсім маленьким, а тепер він був досить дорослим ведмежем, щоб самому влітку приходити сюди, ласувати ягідками і засмагати на сонечку. Ташик задрімав від тепла і спокою. Йому снівся ліс, малинник, річка з якої він любив пити водичку і хлопчик, якого він побачив на березі річки. Хлопчик гірко плакав, а Ташик ніяк не міг зрозуміти чому.

Ведмедик прокинувся і побіг до берега річки, яка весело бігла кудись вниз далеко-далеко. Мама говорила, що річка тече до моря. Але хто такий був цей море, Ташик не знав.

На березі сидів хлопчик, зовсім як уві сні Ташика, але не плакав, а задумливо дивився на дерева, вглиб лісу. Побачивши ведмедика, хлопчик не злякався, а привітно помахав йому рукою.

— Привіт! — привітався хлопчик і посміхнувся.

— Привіт! — привітався Ведмедик і сів поруч з хлопчиком.

— Ти, напевно, здивувався, коли побачив мене на березі? — запитав хлопчик.

— Ні, я бачив тебе уві сні. — спокійно відповів ведмедик і протягнув хлопчикові ягідку малинки, яку він зірвав по дорозі, але не встиг з'їсти.

— Спасибі, ведмежа! — хлопчик узяв ягідку і став милуватися нею.

— А чому ти не їси малинку?

— Я милуюся. Просто вона така прекрасна, а якщо я її з'їм, то її більше не буде – відповів хлопчик.

— Але там в лісі в малиннику ще багато таких ягід, пішли, я покажу тобі це секретне місце, поки моя мама не бачить. Вона забороняє мені розповідати про малиннику навіть чужим ведмедям з іншого лісу.

— Ягід багато, — погодився хлопчик, — але саме така одна. Розумієш, кожна ягода унікальна і єдина в усьому світі. І іншої, точно такої, вже не буде.

— Розумію, — погодився Ташик.

Він згадав, як втратив в лісі улюблену шишечку якою грав з самого дитинства. Вона була не велика і не маленька, не коричнева і не зелена, не кругла і не довгаста, вона була найкращою шишечкою у всьому лісі. Ташику подарував її дідусь ведмідь, який чомусь перестав приходити додому. Мама сказала Ташику, що дідусь тепер гуляє в іншому лісі і заплакала. Ташик міцніше стиснув шишечку, подарунок його дідуса і пообіцяв ніколи не розлучатися з нею. Він знав на шишечці кожну подряпину, вм'ятину і відтінок. І ось колись шишечка взяла і загубилася. Ташик ридав цілий тиждень, а мама, тато, брати, сестри, тітки і дядьки шукали його шишечку по всьому лісі. Бабуся Ташика приносила йому нові і нові шишечки кожен день, але Ташик не хотів інших, він хотів саме ту, єдину, унікальну шишечку, яку подарував йому його дідусь.

— Так! — сказав хлопчик, — ти абсолютно правий. — Ніяка шишечка не замінить дідусевий подарунок.

— А що ти тут робиш? — запитав його Ташик після розповіді про дідусевий втрачений подарунок.

— Я хочу пройти крізь ліс, але дуже боюся, там темно і страшно. Я боюся заблукати і більше не вийти звідти.

— Пішли, я проводжу тебе через ліс. Я знаю, як пройти повз болота, вовче лігво і не потрапитися на очі лісовому демонові.

— Лісовому демону? А хто такий Лісовий демон?

— Я ніколи його не бачив, але мама і вся моя сім'я дуже бояться лісового демона. Він ходить по лісі зі страшною палицею, в якій заховані грим і блискавка, він націлює цю палицю на нашу сім'ю або на наших сусідів: вовків, лисиць, оленів, зайців, птахів і всі падають і вмирають. Ми всі дуже боїмося лісового демона. Мама каже, щоб я завжди тікав або якщо не можу втекти, ховався, але ні в якому разі не нападав, тому що він може наставити на мене свою страшну палицю.

— Це мисливець. А палиця називається рушниця. — сказав хлопчик, зітхнув і поправив кепку на голові.

— А чому у тебе немає волосся на голові? І вій? І навіть брів? — Ташик здивовано дивився на гладке, бліде і серйозне личко хлопчика.

— Тому що я хворію. Але я дуже хочу одужати, тому приймаю ліки і ходжу на різні процедури. А через ці процедури у мене випало все волосся і тепер на вулиці наді мною всі сміються.

— Дивись, а у мене в шерсті не тільки тіло, а й морда. Я думаю, що ті, хто над тобою сміються, просто не бачили мене. — І Ташик зробив таку сміховинну мордочку, що хлопчик розсміявся.

— Ну що, пішли?

— Ходімо!

Хлопчик і ведмедик піднялися з берега і сміливо потопали в темну і прохолодну лісову гущавину. Хлопчик розповів, що до хвороби він ходив до школи, займався футболом і плаванням.

— А що таке футбол?

— Футбол-це така класна гра, в ній є дві команди і м'яч. У кожної команди є ворота, наче база, яку треба захищати від м'яча. Наприклад, ваша сім'я грає проти сім'ї вовків, а ти і вовчєня на воротах. Ведмеді повинні забити гол, тобто м'яч, у ворота вовчєня, а вовки всіма силами не повинні дати це зробити ведмедям і навпаки.

— А кусатися можна? — наївно спитав ведмежа Ташик.

— Ні, ти що! За це відразу вашій команді червона картка і того, хто вкусив, видалять з поля. У футболі все за правилами. Грати потрібно чесно, тоді всі голи, які забиває ваша команда будуть зараховані.

— Зрозуміло, треба розповісти про цю гру футбол своїм братам, а замість м'яча можна буде взяти з дому старий витертий пенєк. — Міркував Ташик по дорозі.

— Ой! — хлопчик упав і скрикнув.

Він не помітив корінь дерева, який був замаскований голками, зачепився і впав.

— Давай руку, — сказав Ташик і простягнув йому лапку.

— Спасибі, — сказав хлопчик, піднімаючись. — Без тебе я б ніколи не впорався.

До ранку вони вийшли на величезну дорогу, яка вела до гори. За горою повільно вставало сонце, вітаючи двох мандрівників яскраво-жовтим світлом. Вдалині біля підніжжя гори було місто. Здалеку воно здавався крихітним, не більше малитника, але Ташик знав, що це величезне місто, де живуть люди, такі, як хлопчик.

— Ведмежа, ти — мій найкращий друг! Коли я одужаю, я подарую тобі справжній м'яч і ми будемо грати з тобою в футбол.

— Добре! — Погодився Ташик, він вже уявив, як у хлопчика виросло волосся на голові, вони грають у футбол і розповідають один одному різні історії. — Ти обов'язково одужаєш!

Вночі Ташику снівсь хлопчик. Над ним тепер ніхто не сміявся, тому що він був здоровий і сильний. Вони з Ташиком грали в одній команді, хлопчик був капітаном, а ведмедик Ташик — воротарем. Хлопчик знайомив Ташика зі своїми однокласниками і з гордістю говорив: це мій новий друг - ведмежа Ташик!

Казка 3.

Ведмедик Ташик і Різдвяне диво.

Ведмедик Ташик ліпив біля свого будинку величезного сніговика. Виліпивши,

нарешті, голову сніговику, Ташик посадив її на дві інші кулі зі снігу, відійшов на кілька кроків, відпочиваючи і милуючись своїм зимовим творінням.

Для вічок він свідомо приготував камінчики чорного кольору, для носика він потягнув шишку з банки з варенням з полиці в кухні, а ротик він спорудив з гілочок. Сніговик вийшов якимось серйозним.

Ташик відійшов подалі і оглянув результати своєї праці. Гілочка замість рота була занадто велика. З неї стирчали маленькі гілочки, які створювали видимість зубів, тому здавалося, що сніговик виглядає таким серйозним, точніше дивним, з зубами, які скалились на ведмежа. Ташик замінив гілочку зігнутим тоненьким прутиком і Сніговичок відразу заусміхався. Задоволений Ташик посміхнувся своїй чудовій зимовій скульптурі у відповідь.

Сніг хрустів і скрипів під лапками маленького ведмедика. Ташик залишав за собою сліди маленьких ніжок, глибоко провалюючись на стежці. З самого ранку ведмедик визирав на вулицю, придивляючись чи достатньо снігу для сніговика вже випало в лісі. Сніжинки кружляли в зачаровуючому, чарівному танці і пухнастими, білосніжними пластівцями опускалися на землю. Ташик ловив сніжинки лапками, захоплюючись їх різними візерунками і мереживами, які, немов заморожена павутинка, танули від тепла, залишаючи наостанок від колишньої краси лише однакові крапельки води.

Ведмедик захотів знайти дві однакові сніжинки, але так і не зміг. Він багато разів намагався порівняти одну сніжинку з іншою, але поки ловив другу, перша вже зникала на його лапці.

— Ташик, йди обідати!

Мама ведмедиця виглянула з дому і покликала ведмедика додому. Ташик потягнув носом повітря і облизнувся. Мамин пиріг з лісових ягід заповнив галявину перед будинком і Ташику здалося, що сніговик теж ожив від аромату маминого пирога, блиснувши очима-камінчиками. Ташик обтрусився від снігу і пішов прямо на запах, смакуючи ягідний пиріг.

— Мамо, а що таке різдвяне диво?

Ташик доїдав третій шматок пирога і запивав липовим чаєм з медом. Він слухав, як мама і бабуса обговорюють Різдво, як чекають і радіють прийдешньому святу. Він краєм вуха вловив слова про різдвяне диво і про Різдво, ці слова він чув вперше і вирішив докладніше розпитати про це свою сім'ю.

Бабуса ведмедиця і мама ведмедиця переглянулися і підійшли до ведмедика. Мати погладила сина по голові і посміхнулася.

— Ташик, ти вже великий, тому ми з бабусею в цьому році вирішили розповісти тобі про Різдво і про різдвяне диво. Сідай зручніше і слухай.

У нашому лісі є чарівна галявина і в ніч перед Різдвом, якщо на цій галявині загадати найзаповітніше, найсильніше і саме добре бажання, то воно неодмінно збудеться.

Ташик мрійливо закрив очі і облизнувся.

— А можна я загадаю цілу галявину меду і варення?

Мама посміхнулася і похитала головою.

— Ташик, це чарівна галявина для найдобриших і світлих бажань, коли хочеш щось всім серцем і душею, наприклад, те, чого у тебе немає і ти без цього не можеш жити. Ось я, наприклад, п'ять років тому сильно – сильно загадала тебе!

— Мене?

— Так! Я прийшла на галявину в ніч перед Різдвом і попросила лісових богів подарувати мені маленького ведмедика, найрозумнішого, найсильнішого, найсміливішого, найкрасивішого і найкращого. Я так сильно захотіла зустрітися з тобою і лісові боги виконали моє бажання. У мене народився ти! Ти-моє різдвяне диво!

— Я-різдвяне диво? — Ташик дивився на маму в усі очі з недовірою і сумнівом.

— Звичайно! І якщо ти хочеш загадати щось особливе сьогодні ввечері, бабуса відведе тебе на чарівну галявину.

— Хочу! Хочу! — Ташик застрибав від радості, передчуваючи, як загадає дуже багато солодошів, які ніколи не будуть закінчуватися.

Пізніше бабуса ведмедиця підійшла до Ташика взяла за лапку і сказала:

— Сьогодні переддень Різдва, Ташик, ти вже великий ведмедик, тому сьогодні я беру тебе з собою, а поки ми будемо йти до чарівної галявини, подумай, яке найзаповітніше бажання ти хотів би загадати.

Сніг був такий красивий і блискучий у світлі місяця. Вони з бабусею йшли спочатку по стежці, а потім згорнули направо, віддаляючись від річки і величезного старого дуба, заглиблюючись в гущавину, все далі і далі. Все навколо було білим і від цього навіть в самій темній гущавині було світло, як вдень. Над ними десь ухнула сова і змахнула своїми величезними крилами, збиваючи сніг з гілки. Ташик обтрусив верхівку і подивився на сову.

— Бабуса, як ти думаєш, а сова летить на галявину загадувати бажання?

— Звичайно, малюк. Сьогодні всі звірі і птахи зберуться там, щоб побажати щось особливе, адже цього моменту кожен чекає цілий рік.

— Рік? — Ташик здивувався ще більше. Як же все-таки добре, що він вже дорослий ведмедик і його взяли на галявину загадувати бажання. Він протопав ще кілька кроків і запитав у бабусі:

— Бабуса, а що сова загадає на галявині?

— Це стара знайома сова, вона часто полює біля нашого будинку. У неї кілька місяців тому пташеня випало з гнізда і зламало крильце. Він кричав на весь ліс і всі птахи і звірі співчували йому. Думаю, вона загадає, щоб її пташеня швидше одужав. Сиви дуже мудрі птахи. Вони можуть бачити вночі, а ще вони — справжні хижаки, хоча на вигляд дуже милі і добрі. Але навіть така хижа і сильна птаха переживає з приводу своїх дітей, тому що дуже любить їх.

Сова покружляла над Ташиком і старою ведмедицею і вітально махнувши крилом, зникла серед дерев.

— Бабуса, а що ти хочеш загадати напередодні Різдва?

Бабуса ведмедиця підняла голову вгору і приюхалася, вуха заворушилися і

Ведмедиця не обертаючись, вимовила:

— А ось і вовчиця.

З-за дерева безшумно, немов тінь, вийшла вовчиця і кивнула ведмедиці головою.

— Вітаю тебе, стара ведмедиця. А цей твій онук Ташик, якого мій вовк застеріг від мухоморів і підказав дорогу з хащів?

— Вітаю тебе, вовчиця. Так, він самий.

Ташик підійшов ближче і ввічливо привітався.

— Доброї ночі, як поживає вовк?

— Погано, ведмежа. Вовк потрапив у капкан до лісового демона. Йому вдалося вибратися з капкана, але зараз у нього дуже сильно болить нога і він не може бігати, як раніше. Якщо він попадеться лісовому демону, то не зможе втекти від нього. Діти шкодують тата і кожен день просять лісових богів допомогти вилікувати лапу.

Вовчиця зітхнула, кивнула Ташику і ведмедиці, зникнувши серед дерев.

— Бабуся, а вовчиця йде на галявину загадати бажання про одужання вовка?

— Так, Ташик. Ми всі йдемо в Різдво загадувати свої найзаповітніші бажання, ті бажання, яким іноді просто необхідно трохи дива і магії.

— Бабуся, а що ти хочеш загадати, — запитав Ташик вдруге.

— Я хочу загадати, щоб наша сім'я жила довго і щасливо.

— І все?

Ташик не міг приховати свого розчарування. Він думав, що бабуся розповість йому про бажання завжди знаходити їжу, бути найсильнішою в лісі, відшукати барліг набагато більше і просторіше того, в якому вони зараз живуть і переїхати в новий будинок.

А бабуся посміхнулася ведмедику і промовчала, продовжуючи неспішно ступати по товстому і м'якому килиму зі снігу.

Вдалині Ташик побачив галявину, оточену молодими соснами. На галявині було безліч звірів, а на гілках сиділи лісові птахи. Місяць, як небесна краса, здавалося, висів над галявиною низько-низько, висвітлюючи кожен її куточок.

— Ташик! Привіт!

Ведмедик Ташик здивовано озирнувся. На дереві сиділа Абрикоска і привітно махала йому лапкою.

— Привіт, Абрикоска! Познайомся, це моя бабуся ведмедиця. Ми прийшли на галявину загадувати бажання напередодні Різдва.

— Добрий вечір! А я прийшла сюди загадати новий будиночок.

— Новий будиночок?

— Так, в сенсі знайти нове дупло. У дерево, де я жила, влучила блискавка, і воно згоріло. Чув про пожежу на півночі лісу? Так от після удару блискавки ще кілька моїх родичів втратили житло. Ми прийшли попросити духів лісу допомогти нам знайти нові будинки.

— Зрозуміло, Абрикоска!

Ташик пошепки запитав бабусю:

— А можна мені загадати відразу кілька бажань, я хочу допомогти совеняті, вовку і Абрикосці.

— Звичайно, можна, дорогий мій. Але спочатку ти повинен визначитися з найзаповітнішим бажанням. Його ти повинен загадати в першу чергу. Адже кожен з них прийшов сьогодні сюди в ніч перед Різдвом, щоб загадати своє бажання і вони його загадають. Ти теж допоможеш їм побажати того, чого вони хочуть, але спочатку ти повинен попросити у лісових богів щось найважливіше і найзаповітніше для себе, те, чого ти дуже чекаєш і коли отримаєш, будеш найщасливішим ведмежам у всьому лісі.

Ташик задумався над словами бабусі. Він дивився на сову, яка склавши крила прикрила одне око, думаючи про своє совеня. Він подивився на вовчицю, яка сиділа біля дерева підгинаючи передню лапу і згадуючи свого улюбленого вовка. Він подивився на Абрикоску і її родичів, які діловито оглядалися по сторонах у пошуках житла. Найзаповітніше. Найсильніше. Справжнісіньке бажання, якому необхідно трохи різдвяної магії і чарівництва. І Ташик згадав.

— Бабуся! Я знаю, що загадати!

— Чудово, дорогий мій! Тоді приготуйся і подивися вгору.

Ташик подивився вгору і відкрив рот від подиву. Небо сяяло зеленими, синіми, червоними, білими, жовтими вогнями, які немов вода в річці, мінялися місцями і плавно погойдувалися на небосхилі. Фарби на небі були такими яскравими і красивими, що Ташик на мить забув про своє заповітне бажання.

— Ташик, загадуй бажання, лісові духи вітають тебе. — Бабуся обняла Ташика підняла голову вгору і закрила очі.

Ташик теж підняв голову вгору, заплющивши очі від барвистого дійства, і повторив про себе своє найсильніше бажання.

Через хвилину все зникло, фарби на небосхилі, звірі і птахи, а над галявиною знову висів, як головка сиру, повний жовтобокий місяць.

— Бабуся, а де ж чари? Куди все зникло? Це що, все неправда?

Ташик стурбовано крутив головою з боку в бік, намагаючись зрозуміти.

— Милий мій, ти так довго стояв із закритими очима, загадуючи бажання, що все пропустив. І прощання вовчиці, і Абрикоску, і сову. Лісові духи побажали нам веселого, мирного, доброго Різдва і вічного продовження в наших нащадках. А ти все стояв і загадував, а я не наважувалася тебе відволікати.

Ташик хотів щось сказати бабусі, але вона зупинила його.

— Не розповідай нікому про своє загадане бажання і воно обов'язково збудеться, як справжнісіньке різдвяне диво!

Ташик повертався додому щасливий і мовчазний. Він думав про лісових духів, які захищають ліс і лісових жителів від демонів з вогняними палицями, що вбивають звірів і птахів. Він думав про те, що у кожного лісового жителя є своє найзаповітніше бажання і кожен лісовий житель загадує його напередодні Різдва, чекаючи справжнього різдвяного дива. Ведмедик думав про свою бабусю ведмедицю, яка загадувала таке просте і нудне бажання про здоров'я і щастя рідних. Але найбільше

Ташик сподівався на виконання свого бажання, справжнього різдвяного дива.

Сніговик зустрічав Ташика біля будинку, підморгуючи при світлі місяця блискучими чорними оченятами-камінчиками. Він посміхався Ташику.

— Як добре, що я поміняв страшну гілочку з зубами на милий прутик, і тепер сніговик не страшний, а добрий навіть вночі, коли дерева шумлять і хитаються від вітру і хочеться швидше прибігти додому і сховатися в теплому і рідному будиночку, — подумав ведмежа Ташик, закриваючи двері.

Мама Ташика вже накрила різдвяний стіл і прикрасила його ялиновими гілочками з шишками. Ташик облизнувся, його чекав печений гарбуз з медом, млинці з варенням, ягідний пиріг і пиріжки з капустою, які він так любив. Вони сиділи за столом великою ведмежою сім'єю, розмовляли, сміялися і бажали один одному щасливого Різдва.

Бабуся тихенько сказала Ташику: — Бачиш, ось це і є справжнє різдвяне диво, коли всі разом за столом, щасливі, живі і здорові!

Ташик кивнув бабусі, тільки тепер він зрозумів, що вона мала на увазі.

Десять у місті в будинку номер тринадцять хлопчик наряджав з татом різдвяну ялину, а мама готувала святкову вечерю. Хлопчик вибрав іграшку, маленького ведмедика, і повісив на саме видне місце. Він повісив поруч з ведмежам маленьку білочку, потім подумав і посадив поруч з іграшками на ялинкову гілку білу пташку з розправленими крилами, символ миру, віри і надії. На кухні щось впало і розбилося, хлопчик і тато з усіх ніг кинулися на кухню на допомогу мамі. Мама стояла посеред кухні з телефоном в руках, по її щоках градом котилися сльози, а святкова індичка разом з розбитим порцеляновим блюдом валялася на підлозі.

— Мамо, що сталося? Тобі погано?

— Ні, малюк, мені добре, мені дуже добре! Прийшли результати твоїх аналізів. Хіміотерапія допомогла. Ти переміг рак.

Хлопчик, мама і тато так і стояли, обнявшись на кухні, заливаючись сльозами щастя і сміхом від розтопаної святкової індички на підлозі, якою ласувала їх вірна і вічно голодна вівчарка Тоя.

Що таке це різдвяне диво? Іграшки? Цукерки? Подарунки? А можливо поїздка на оленях самого Санти? Різдвяне диво завжди різне, іноді велике, іноді живе і пухнасте, іноді захоплююче і шалено дороге. Диво у кожного своє, але вся магія дива в тому, що воно обов'язково трапляється. Якщо бажаєш чогось всім серцем, диво обов'язково станеться, варто лише загадати і вірити.

Ах, так! І не дивуватися, якщо в твоєму диві буде трохи магії!

Кінець.